

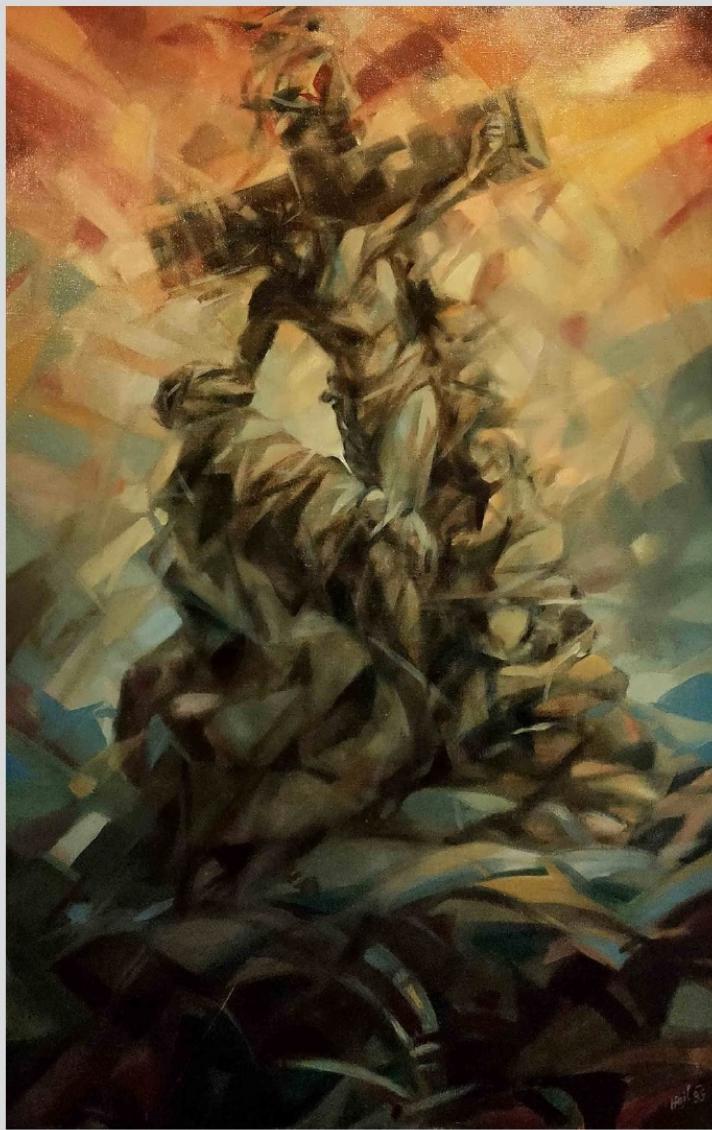
Gymnázium *Sokolov*

*a historie gymnaziálního
vzdělávání v regionu*

Vladimír Prokop

OBSAH

Předmluva ředitele gymnázia	8
Úvod autora a vysvětlivky	9
Reálka a reálné gymnázium v Lokti (1852–1945)	11
Státní reálné gymnázium v Lokti (1945–1946)	33
Státní reálné gymnázium v Kraslicích (1913–1945)	37
Gymnázium v Kraslicích (1953–1965)	47
Gymnázium v Sokolově (1946–2021)	51
Publikující profesoři	111
Výtvarníci na gymnáziu	121
Vývoj pedagogického sboru	131
Přehled pedagogů gymnázia	143
Absolventi gymnázia, část I.	153
Absolventi gymnázia, část II.	159
Přehled tříd, studentů a maturantů	199
Seznam absolventů	201
Prameny a literatura	230

Ivan HEJL (maturita 1978) – Sv. Luitgarda (1995), olej na plátně

Reálka a reálné gymnázium v Lokti

Vincenc MORSTADT – Loket, západní konec náměstí s budovou školy (kolem 1846), litografie

(1852–1945)

jak situaci řešit. V samotné zástavbě města nebyl již žádný prostor, a tak architektonicky velkorysé řešení nabídly projekty na zcela novou budovu mimo intravilán města. V tomto kontextu vyniká jeden z neuskutečněných návrhů na panoramaticky impozantní školní budovu za mostem směrem z Lokte na Sokolov (viz unikátní dobová vizuální studie). Stejně jako v Kraslicích se muselo šetřit, a tak nakonec zvítězila úsporná varianta – stávající objekt reálky byl roku 1932 během školních prázdnin přestavěn a především navýšen o jedno patro. Další stavební úpravy proběhly ještě po válce, ale ty již tolík nezasáhly do celkové architektonické koncepce.

Jako zajímavost ještě uvádíme, že když bylo strženo několik domů za loketskou radnicí, byl roku 1895 prostor využit pro výstavbu rozsáhlé budovy, v současnosti známé jako tzv. Dvorana (čp. 312 a 313). V ní měli možnost se v „internátu“ ubytovat přespolní studenti a sál sloužil především jako tělocvična.

PROFESOŘI REÁLKY V LOKTI

BREHM Vincenz

(1. 1. 1879 Dourov – 18. 5. 1971 Lunz, Rakousko)
přírodovědec a autor odborných publikací

Vincenz Brehm patřil v evropském měřítku k průkopníkům limnologie (studia jezer) a vodní fauny. Byl v tehdejším vědeckém světě považován za jednoho z největších znalců korýšů, popsal více než 100 nových druhů bezobratlých. Gymnaziální studia absolvoval v Chebu (1898) a poté studoval na univerzitě v Innsbrucku (1898–1902). Nejprve učil krátce na gymnáziu v slovinském městě Ptuj a od roku 1903 začal vyučovat na reálce v Lokti. Roku 1906 zde byl jmenován profesorem, roku 1910 se přestěhoval do Chebu a zde působil na gymnáziu až do roku 1940 (na školách učil matematiku, fyziku a přírodopis). Je autorem více než dvou set vědeckých studií, přispíval například i do výročních zpráv reálky. Sepsal rovněž učebnice zoologie a botaniky pro vyšší ročníky reálných škol a gymnázií s německým vyučovacím jazykem – *Lehrbuch der Botanik für die Oberklassen der Mittelschulen der Čechoslovakischen Republik* (1923) a *Lehrbuch der Zoologie für die Oberklassen der Mittelschulen der Čechoslovakischen Republik* (1924). Smutnou poznámkou je, že když Brehm odešel z Česka, zanechal zde knihovnu a cenné sbírky přírodnin, včetně podkladů pro monografii o zoogeografii sladkých vod. Nic z toho se ale nedochovalo.

Karel POLOMIS (maturita 1979) – *Podzim* (2019), akvarel

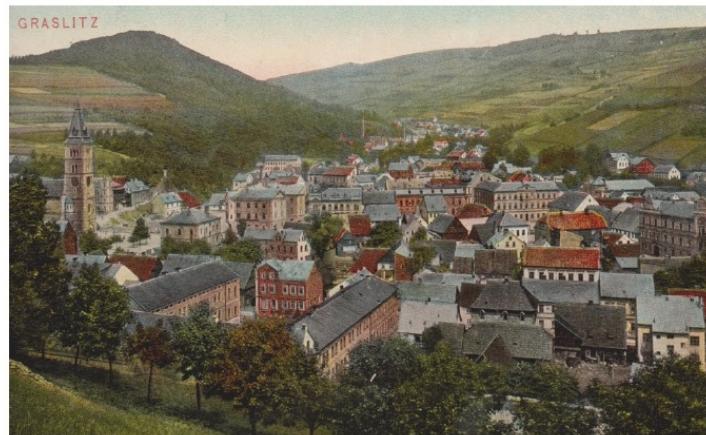
Zrod německého reálného gymnázia

Kraslice se v minulosti mohly chlubit druhou nejstarší střední školou gymnaziálního typu na Sokolovsku. Byly totiž samostatným soudním okresem a škola měla pokryt výhradně enormní zájem o studium v této příhraniční oblasti. Jen pro představu lze zmínit, že například roku 1910 žilo v soudním okresu Kraslice přes 39 000 obyvatel, z nichž se ani jeden při sčítání lidu nepřihlásil k české národnosti.

Studenti tak dojížděli zejména do reálky v Chebu nebo v Lokti, popřípadě zvolili školy v zahraničí. Tato situace se stala časem natolik neúnosnou, že již v březnu roku 1900 hovořil na zasedání městské rady Karel Kriegelstein, rytíř ze Sternfeldu (1860–1920), o nutnosti zřídit městem nižší reálu (Kommunal-Unterrealschule). Bohužel, ani schůze svolaná ještě týž měsíc do tehdy nedávno postavené tělocvičné haly se situaci nijak nepohnula. O škole se začalo opět hovořit až roku 1910, kdy bývalý továrník Eugen Pilz nabídl městu ke koupi své pozemky s tím, že Kraslice nutně potřebují buď reálu, nebo jinou střední školu. V říjnu 1910 se tedy vydala delegace vedená starostou Danielem Kohlertem (1863–1937) do Prahy a do Vídně a výsledkem mnoha jednání byl nakonec příslib vídeňského ministerstva, že Kraslice mohou za určitých podmínek se zřízením státní střední školy počítat, a to od roku 1912. Podstatnou roli sehrál v dalším období spolek Mittelschulverein, navíc se město zavázalo, že poskytne stavební parcelu, budovu vybaví mobiliárem (vyjma učebních pomůcek) a později se bude o školu starat, včetně jejího vytápění, osvětlení a zásobování vodou. Po urgencích bylo císařským rozhodnutím ze dne 28. dubna 1913 povoleno zřídit v Kraslicích od školního roku 1913/1914 státní reálné gymnázium (Staats-Realgymnasium).

Objekt německého reálného gymnázia v Kraslicích (sbírka P. Palúcha)

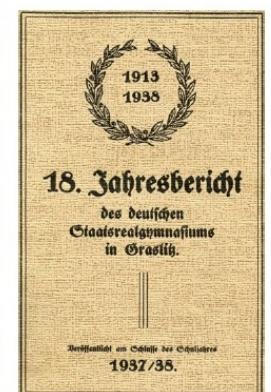

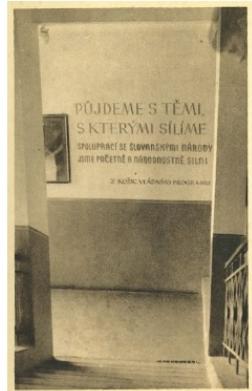
Kraslice, v popředí areál s reálným gymnáziem a dalšími institucemi (sbírka P. Palúcha)

Krušné počátky s kantorským provizoriem

Vůbec prvním ředitelem se stal profesor Franz Häusler (1863–?) který přišel ze státního německého gymnázia v Litoměřicích, spolu s ním do školy nastoupil ještě Franz Mayerhofer (1884–?), do té doby suplent státního gymnázia ve Vídni. Ano, je to tak, vyučování započalo dne 19. září 1913 pouze s dvěma kmenovými pedagogickými silami, které učily ve dvou paralelních prvních třídách (celkem 75 chlapců a 1 dívka jakožto privatistka). Privatistky bývaly většinou soukromě se vzdělávající studentky, které se sice mohly účastnit chlapeckého vyučování, ale nesměly být vyvolávány a o přestávkách musely být v místnosti oddělené od studentů. Zkoušení probíhalo pouze pro klasifikaci na vysvědčení. Zkoušky privatistů absolvovali ale také příslušníci šlechtických rodů, v tomto případě Nostitzů a Trauttmansdorffů.

Ředitel Häusler se u nás v pohraničí příliš nezdržel, již o prázdninách roku 1917 se vrátil do Litoměřic, aby mohla být provedena jakási funkční rošáda – rovněž z litoměřického gymnázia totiž do Kraslic přišel Karl Horky (1854–?), druhý ředitel v pořadí, ale i ten se po několika letech vrátil do Litoměřic. Pokud se týká již zmiňovaného profesora Mayerhofera, tak je ve školní dokumentaci veden ještě ve čtyřicátých, tedy válečných letech (zcela určitě se jedná o nejdéle působícího pedagoga v Kraslicích). Kromě dvou „průkopnických“ profesorů učili zpočátku na škole pomocní učitelé z místních měšťanských a obecných škol – v prvních letech docházelo k časté fluktuaci vyučujících, někteří z nich byli totiž povoláni do armády a padli na frontách první světové války.

Interiér při otevření gymnázia roku 1946 (SOKA Sokolov)

Gymnázium roku 1946
(SOKA Sokolov)

jakéhokoliv slavnostního ceremoniálu. Přítomni byli pouze nám již známý předseda městského výboru Jaroslav Jindáček, za stavební úřad Karel Nový, jehož zásluhou byla poničená budova připravena k výuce, a nově ustanovený profesorský sbor. O hlavních prázdninách 1947 se také 2. obecná škola přemístila do „centrálky“, a tak ve školním roce 1947/1948 působily na Šenvertě již pouze 1. obecná škola (ředitel Václav Němec) a gymnázium.

První roky výuky (1946–1948)

Abychom učinili zadost administrativě – oficiální název školy byl Státní reálné gymnasium ve Falknově nad Ohří. Narychlo zkompletovaný profesorský sbor čítal 11 pedagogů a pedagožek, z nichž ale ne všichni měli „kmenovou“ příslušnost, zejména některé jazyky byly vyučovány externistkami, ty ale po roce odešly. O složité personální situaci svědčí i školní dokumentace – například v primě se během prvního školního roku vystřídali tři třídní profesoři! Z předchozích kapitol víme, že z Lokte přešli do Sokolova ředitel a doktor přírodních věd **František Hájek** a profesoři Jaroslav Václavíček a František Malý. Osobnost prvního ředitele Hájka je i přes veškeré rešerše zahalena tajemstvím. Podařilo se prozatím zjistit, že ve školním roce 1937/1938 nastoupil jako světský profesor na Rádové československé gymnázium Papežské koleje Tovaryšstva Ježíšova na Velehradě,

První profesorský sbor gymnázia – zleva Otto Soukeník, školník Karol Bielik, P. J. Bareš, Antonín Kostohryz, František Malý, Hugo Hölzer, Jaroslav Václavíček a Lubomír Zelinka. Sedící ředitel František Hájek.

kde učil matematiku, fyziku a chemii. Po válce si již světské pedagogy nemohla škola dovolit, a tak Hájek, stejně jako mnoho jiných, hledal novou příležitost v pohraničí. Hned napoprvé zakotvil v Lokti, kde se posléze 1. března 1946 stal ředitelem gymnázia, v této funkci pokračoval i v Sokolově (kromě toho učil několik hodin matematiku a chemii). Po komunistickém puči byl Hájek na samém konci února 1948 okamžitě jakožto politicky nepřijatelný odvolán a nebylo mu umožněno zůstat na škole ani jako řadový pedagog, jeho úvazek byl 1. března 1948 rozdělen mezi zbyvající kolegy. Dle jednoho z pamětníků byl údajně Hájek „přeložen“ do Prahy, nejspíše se ale již kantořině nevěnoval. Zda jeho konec souvisej s možným katolicismem, zůstává pouze v rovině spekulací. Na genderově nevyvážené fotografii je představen první profesorský sbor, a to včetně katechet J. Bareše a školníka Karola Bielika, účastníka partyzánského hnutí během Slovenského národního povstání. Škola samozřejmě postrádala jakékoli vybavení, a tak se musela smířit alespoň s torzem zařízení, které bylo jedním nákladním autem přivezeno ze zrušeného německého gymnázia v Kraslicích.

Na první roky na škole vzpomíná profesor Jaroslav Václavíček, druhý ředitel v pořadí: „Jako jednu z podmínek pro otevření gymnázia v Sokolově stanovila tehdejší zemská školní rada ubytování profesorů. MěNV dal k dispozici na nábřeží Petra Bezruče starý dům č. 13 se šesti byty. Ke dni otevření školy jeho oprava nebyla dokončena. Poradili jsme si. V budově školy jsme objevili po armádě dřevěné palandy. A tak nás několik měsíců hostil Bielíkův naturální byt a školní kabinety.“ (prevzato z výroční brožury 40 let Gymnázia v Sokolově, 1986).

1950 a první maturity

Dne 1. března 1948 se po Františku Hájkovi stal ředitelem gymnázia **Jaroslav Václavíček** (1916–1989), suverenní kreslíř a zemítky malíř, který ve funkci působil až do normalizačního počátku léta 1970. Stejně jako v případě Hájka není v prvních letech uváděn ve školní dokumentaci jako ředitel, ale jako „zatímčí správce“. Rok 1948 byl ale překotný nejen z hlediska dalšího vývoje Československa, k radikálním změnám došlo i ve školství. Zákonem o jednotné škole z 21. dubna 1948 byly kromě jiného rozmetány různé dosavadní varianty gymnázií a vzniklo jen „jednotné“ gymnázium, jež mělo 4 ročníky (bylo začleněno do škol tzv. III. stupně). Nižší třídy gymnázia se staly součástí nám známých základních škol (jednalo se o tzv. II. stupeň). Toto vše začalo platit od školního roku 1948/1949, takže předpokládaného stavu 7 ročníků reálného gymnázia nebylo nikdy dosaženo. Na Šenvertu studovaly najednou pouhé 4 gymnaziální třídy s celkovým počtem 68 studentů (z původních 146). Zájemci o detailní statistiku budou asi dumat, jak se s touto situací vypořádali v Sokolově, když ročníky nebyly ještě početně kompletní. Řešení se nabídlo samo – gymnáziu zůstala přidružena kvarta s pouhými 13 studenty.

ředitel gymnázia František Hájek

ředitel gymnázia Jaroslav Václavíček

Maturanti z roku 1969 (III.B, třídní profesor J. Miček)

Maturanti z roku 1972 (IV.B, třídní profesor J. Mňuk)

poté deziluze a posledním vzdorem se v listopadu 1968 stalo místo plánované, ale nakonec zakázané protiokupační stávky „pouze“ symbolické protestní přenocování studentů a některých profesorů v budově gymnázia (samozřejmě nescházela připnutá trikolóra). Tato vzdorovitá akce neměla pouze místní charakter – jednalo se o podporu třídenní celostátní stávky vysokoškoláků proti posrpnovému vývoji.

Maturity roku 1968 – vlevo J. Mňuk, vpravo ředitel J. Václavíček

Ředitel gymnázia vyhlašuje vítěze sportovní soutěže (kolem 1968)

Chmelová brigáda roku 1965 (sbírka H. Peškové)

Maturitní ples roku 1968, se studenty A. Bolenová (sbírka H. Peškové)

Slavnostní otevření gymnázia (5. září 1996)

Slavnostní otevření gymnázia (5. září 1996)

Slavnostní otevření gymnázia, hovoří ředitel Milan Hric (5. září 1996)

Vizualizace gymnaziálního komplexu (2010, GEODIS Brno)

S odstupem času, po 25 letech užívání nové budovy gymnázia, lze i s vědomím, že darovanému koni se na zuby nehledí, konstatovat vyčítavou glosu. Volba architektonického řešení školy, zejména její dispozice a přesná lokace, se velice záhy ukázala jako málo přívětivá (mírně konstatováno). Velká část tříd je orientována tak, že během slunečních dnů se z učeben již od časných dopoledních hodin stávají prázdný kávy a výuka ve výhni je na hranici akceptovatelnosti. Zdá se, jako by architekt zcela opomněl studium klimatických podmínek v terénu a jako by neznal geniální Gočárovo gymnázium v Hradci Králové. Kupodivu, daleko šťastnější se v tomto kontextu jeví projekt z roku 1985 (viz obrazová příloha). O dalších stavebních „nemozech“ školy nemá smyslu hovořit, prvorepubliková Welsova budova na Šenvertě byla v tomto kontextu nadčasovým projektem.

Tepřve v červenci 2000 byla zahájena stavba školní sportovní haly (investice za 51 milionů korun), k dispozici byla dána 8. září 2001. Poprvé tak mělo gymnázium vlastní a především dostačující tělovýchovné prostory. K nim přibyla ještě v září

Gymnázium v roce 2021

Gymnázium v roce 2021

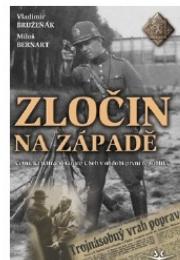
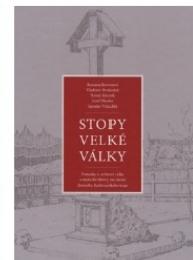
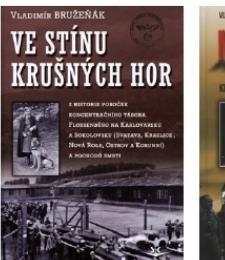
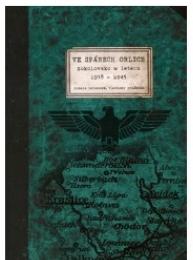
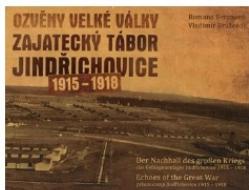
Gymnázium v roce 2021 s novou učebnou v přírodě

BRUŽEŇÁK Vladimír

(22. 9. 1975 Sokolov)
od roku 1999 pedagogem na GYMSO

Vladimír Bruženák je předním odborníkem na novodobé regionální dějiny. Po maturitě na Střední průmyslové škole v Lokti (1994) absolvoval Pedagogickou fakultu UJEP Ústí nad Labem, aprobaci český jazyk a dějepis (1999), hned po studiích se stal učitelem na gymnáziu. Roku 2012 absolvoval na Filozofické fakultě UJEP rigorózní řízení (titul PhDr.). V roce 2010 se podílel na vydání publikace *Historie Sokolovska* a ještě téhož roku vydal publikaci *Ve spárech orlice* (s R. Beranovou), mapující události 2. světové války na Sokolovsku. O rok později byl spoluautorem knihy *Falknov 1908 – Sokolov 2008* a následně roku 2012 vydal publikaci o zajateckém táboře z 1. světové války v Jindřichovicích s názvem *Ozvěny Velké války* (2012, s R. Beranovou). Autorskou monografií se stala roku 2013 kniha *Květen bez šeríků* o konci 2. světové války na Sokolovsku. Bruženák je od roku 2011 výkonným redaktorem historicko-vlastivědného časopisu *Sokolovsko*, kam rovněž přispěl mnoha články s tematikou regionálních dějin (např. Akce NORD – nález zbraní u obce Mýtiny v červenci 1968 a jeho vyšetřování, Vladimír Brandt – smutný osud architekta jindřichovického mauzolea, Poprava poručíka Adalberta Kappera v dubnu 1945 na Přebuzi a další). O několik let později následovala monografie *Ve stínu Krušných hor* (2015) o historii regionálních poboček koncentračního tábora Flossenbürg (předešlím táborem ve Svatavě). Na podzim 2017 vyšla dvoudílná publikace *Morový rok – Kronika tragického roku 1938 na Sokolovsku a Karlovarsku* (Bruženák je autorem 1. dílu). Téměř pětisetstránkový a informačně i obrazově „nabity“ opus se podrobně zabývá nárustem česko-německých rozporů na Sokolovsku ve třicátých letech 20. století, zejména pak explozí henleinovského hnutí. Těžiště knihy spočívá v detailním vylíčení známých i neznámých tragických událostí ze září 1938. Publikace je výsledkem mnohaletého studia pramenů v archivech i rodinných sbírkách potomků přímých aktérů (roku 2019 získali autoři mezinárodní cenu Egona Ervína Kische). Obdivuhodný encyklopédický titulem jsou potom *Stopy Velké války* (2018, s kolektivem), více než čtyřsetstránková publikace

o pomnících obětem první světové války v Karlovarském kraji. Prozatím poslední knížkou je obrazově unikátní *Zločin na západě* (2021, s M. Bernarem), která se zabývá závažnými prvorepublikovými kriminálnimi případy západních Čech, jež vyšetřovala Četnická pátrací stanice Cheb. Kromě toho vyvíjí Bruženák aktivní přednáškovou činnost a v současné době pracuje na publikaci, která se bude věnovat tragickým osudům Židů na Sokolovsku.

HANKOVÁ Lucie

(9. 8. 1976 Sokolov)
v letech 2000–2002 a od roku 2018 pedagožkou na GYMSO

Lucie Hanková (svob. Kodýdková) absolvovala roku 1994 Gymnázium v Sokolově a postupně dokončila všechny studijní programy pro aprobaci anglický jazyk na Pedagogické fakultě ZČU v Plzni (1999, 2003 a 2010). V letech 2007–2008 vystudovala na Právnické fakultě UK v Praze angličtinu pro soudní překladatele a tlumočníky. Ještě během studia učila na GYMSO (2000–2002), poté pracovala jako metodik vzdělávacích programů pedagogických pracovníků v Pedagogickém centru Karlovy Vary (od 2003). Od roku 2004 působila jako asistentka na Katedře cizích jazyků Vysoké školy Karlovy Vary, zároveň spolupracovala s Ústavem státu a práva jako překladatelka. Vysoko hodnocenou publikací Hankové je *Angličtina pro právníky* (2010, 2013), která se dokonce dočkala reedicí (publikace je vysledkem autorčiny specializace, a to výuky anglického jazyka se zaměřením na právnickou terminologii).

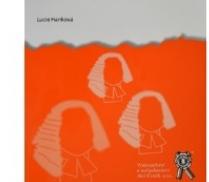
HOLUBOVÁ Ladislava

(30. 1. 1963 Sokolov)
vysokoškolská pedagožka, v letech 1986–1993 pedagožkou na GYMSO

Ladislava Holubová (svob. Vašíčková) vystudovala nejprve Gymnázium v Sokolově (1981) a posléze v letech 1981–1986 Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích, aprobaci český jazyk a německý jazyk. V letech 1986–1993 učila na sokolovském gymnáziu, poté až do roku 2004 učila externě v dalších školských institucích u nás a v Německu, kde se specializovala na výuku českého jazyka pro cizince (Rehau, Hof, Weiden atd.). Od roku 2005 je „kmenovou“ pedagožkou na Ostbayerische Technische Hochschule Amberg-Weiden, navíc paralelně vyučovala na Univerzitě v Regensburgu (2013–2017). Již od samého počátku své pedagogické praxe pracovala na koncepci nové učebnice českého jazyka pro cizince – ta nakonec vykristalizovala ve dvoudílnou publikaci *Materialien für den Tschechischunterricht in der Volksschule* (Mnichov 1995, 1996). Holubová byla nejen spoluautorkou knihy, ale rovněž vedoucí autorského kolektivu. Z další publikáční činnosti (vše vydáváno v SRN) lze jmenovat například *Materialien für*

ANGLIČTINA
PRO PRÁVNÍKY

VÁCLAVÍČEK Jaroslav

(9. 5. 1916 Mladá Vožice – 10. 10. 1989 Karlovy Vary)

v letech 1946–1970 pedagogem na GYMSO,

v letech 1948–1970 jeho ředitelem

Jaroslav Václavíček náleží k osobnostem, které svým konáním poznamenali nejen studentská léta mnoha generací v regionu, ale svou uměleckou tvorbou získali rovněž přirozený respekt. Nejprve absolvoval reálné gymnázium v Táboře (1935) a potom v letech 1935–1945 studoval na Vysoké škole architektury a pozemního stavitelství v Praze (s přestávkou v době druhé světové války) a paralelně studoval výtvarnou výchovu na UK v Praze u profesorů Cyrila Boudy, Karla Pokorného a Oldřicha Blažíčka. Hned v roce 1945 nastoupil jako středoškolský profesor do reálného gymnázia v Lokti a rok poté do nově založeného sokolovského gymnázia, kde vyučoval především deskriptivní geometrii a výtvarnou výchovu. O dva roky později, dne 1. března 1948, se stal jeho ředitelem (do roku 1970, kdy musel z politických důvodů odejít). Poté učil ještě výtvarnou výchovu na gymnáziu v Karlových Varech, kam se roku 1974 přestěhoval. Umělcův odkaz je žánrově

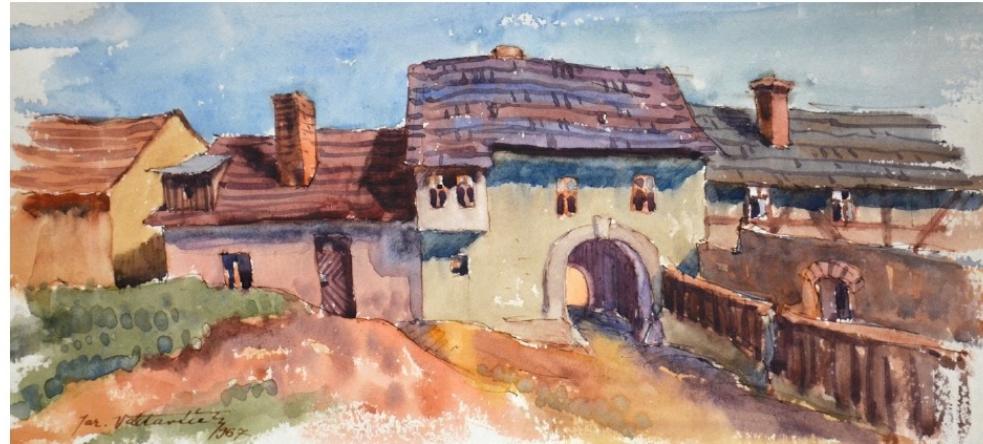

Hrázděnka čp. 7 v Dolním Rychnově (1964), kresba perem a tuší na kartonu

Hrázděnka čp. 8 v Dolním Rychnově (1965), kresba perem a tuší na kartonu

pestrý – Václavíček byl fixován zejména na krajinu a architekturu, nejoblíbenějšími technikami se staly kresba tužkou, kresba perem a tuší a akvarel, v celkovém portfolio se ale setkáme i s olejomalbami či dalšími technikami. Vyjadřování bylo pevně ukotveno v širokých mantinelech realistické sdělnosti, nepřehlédnutelná je technická virtuozita. Náměty a motivy byly vyhledávány především v okolí rodné Mladé Vožice nebo v Podkrkonoší, kde ho také, kromě jiného, zaujala proměnlivost devastované krajiny, další díla vděčí svému zdroji cestám o dovolených, zejména

Městská brána v Kynšperku nad Ohří (1967), akvarel na kartonu

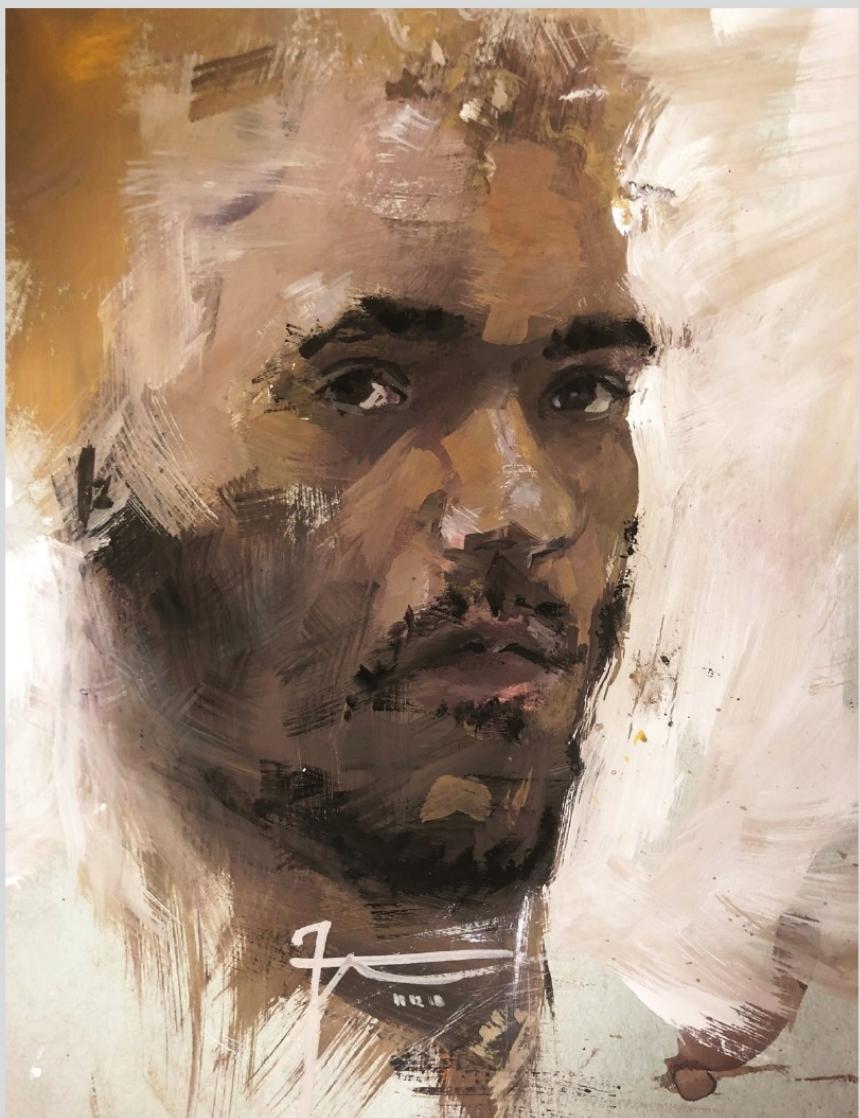

Panské sídlo „Špigel“ u Arnoltova (1959), kresba tužkou na kartonu

Sklářské chalupy v Oloví (1957), kresba tužkou na kartonu

akvarely ze Slovenska. Práce s regionálními motivy mají dvojí rozměr – nejen že dílo jako takové zrcadlí umělcův naturel a je niternou zpověďí o výjimečném člověku, ale dnes, nahlíženo z perspektivy několika desetiletí, se stává unikátním dokumentem své doby a pomáhá nám pochopit tvář nenávratně zmizelých Sudet (jak vzácné jsou dnes kresby archaických venkovských či městských zákoutí). Václavíček je rovněž autorem ilustrací k několika knihám, například k titulům Václava Němce *Šťastnou cestu* (1958) nebo *Goethe a Sokolovsko* (1959). Dále se s jeho ilustracemi setkáme v publikacích *Sokolovské pohledy* (1963), *Sokolov* (1964) nebo *Loketsko a Sokolovsko* (1965). Zúčastnil se téměř 20 výstav společných, dále bylo uspořádáno více než 10 výstav samostatných (například

Jean TATY (maturita 2016) – Autoportrét (2018), kvaš na kartonu

PŘEHLED PROFESORŮ OD ROKU 1946

(uzávěrka 30. června 2021)

Současné vedení gymnázia

RNDr. Jiří WIDŽ
ředitel

PaedDr. Lenka CHVALOVÁ
zástupkyně ředitelky

Mgr. Pavel ŠVÁCHA
zástupce ředitelky

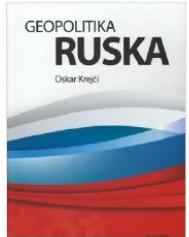

Mgr. Petr CHLEBEK
zástupce ředitelky

Historický přehled pedagogického sboru GYMSO

1. AGLER Zdeněk (č, R)	1955-1957
2. BÁBÍČKOVÁ BECHOVÁ Zdeňka, Mgr. (M, Inf)	2018-dodnes
3. BABOROVSKÁ Martina (svob. Špalková), Mgr. (č, D)	2000-dodnes
4. BAJEROVÁ Petra (svob. Křížová), Mgr. (č, N)	2001-2006
5. BANÝROVÁ Zdena (R)	1961-1963
6. BARTOŠOVÁ Anna (svob. Zelená) (B, Z)	1957-1959
7. BÄRTLOVÁ Ingeborg (A)	1965-1968
8. BAŘTIPÁNOVÁ Petra (Ch, F)	2007-2009 (externě)
9. BATĚK Jaroslav, PhDr. (Fil, D)	1974-1976
10. BEER Karel (B, Ch)	1964-1965
11. BIDLÁK Karel, Ing. (St, Inf, DG)	1983-1997
12. BÍLEK Miroslav (Ch)	1964-1965
13. BLAŽKOVÁ Ilona, PaedDr. (D, R, A)	1989-2006
14. BLAŽKOVÁ Miluška (R, N)	1979-1981
15. BOCKO Ján (B, TV)	1977-1983
16. BOČKOVÁ Olga (svob. Jezlová) (M, B)	1988-1989
17. BOLENOVÁ Anna (svob. Pospišilová), prom. filolog (č, R)	1965-2003
18. BOUŠKA Jiří, Mgr. (M, F)	1977-1991, 1999-2007
19. BRIČOVÁ Marie (R)	1972-1973

GYMSO

a šéfredaktor nakladatelství *Victoria Publishing*. Je autorem více než 1300 článků a studií a napsal téměř 30 monografií z oblasti politologie, z nichž některé byly přeloženy do angličtiny a vydány v USA. Z neuvěřitelně bohaté publikáční oblasti lze uvést například *USA a mocenská rovnováha* (1989), *Český národní zájem a geopolitika* (1993), *Kniha o volbách* (1994), *Mezinárodní politika* (1997 + další upravená vydání), *Geopolitika středoevropského prostoru* (2000 + další upravená vydání), *Politická psychologie* (2004), *Nová kniha o volbách* (2006), *Zahraniční politika USA* (2009), *Válka* (2010), *Lidská práva* (2011), *Sametová revoluce* (2014), *Geopolitika Ruska* (2017) a mnoho dalších.

LEHMANN Marek

(25. 1. 1978 Sokolov)

architekt

maturant z roku 1996

Ing. arch. Marek Lehmann měl již během gymnaziálních studií zřetelnou představu o své budoucnosti. Po maturitě (1996) vystudoval Fakultu architektury ČVUT v Praze (1996–2002) a v hlavním městě již natrvalo zůstal. V roce 2001 absolvoval studijní pobyt ve Francii na École Nationale Supérieure d'Architecture de Nantes a v roce 2002 absolvoval mezinárodní workshop v Lille na téma konverze industriální architektury, kde se umístil s mezinárodním týmem na 2. místě. V současné době je autorizovaným architektem České komory architektů a hlavním architektem ateliéru **ARCHIGROUP**, který založil a jenž existuje nepřetržitě od roku 2003. Tento ateliér se zabývá neprebernou mozaikou realizací, a to od občanských staveb, bytových a rodinných domů včetně jejich interiérů, dále ve spolupráci se studiem *NEW VISIT* Tomáše Jiránka návrhy parků a krajinařských úprav přes návrhy muzejních expozic a výstav až po „drobná“ zadání, jakými jsou například prvky městského mobiliáře či veřejného osvětlení. Řada projektů získala významná profesní ocenění – například *Stavba roku 2017* a *Park roku 2019* za projekt revitalizace Tyršových sadů – Podzámeckého parku v Pardubicích (2002–2015, společně s T. Jiránkem) nebo nominaci na cenu *Grand Prix* architektů za rehabilitaci Centrálního lázeňského parku v Poděbradech (2002–2008). Ve své práci klade důraz na spojení krajiny a architektury stejně jako na koncepční zapojení veřejných projektů do organismu krajiny i města. Tyto přístupy lze nalézt i v dalších realizacích – Centrum pro volný čas Na Fialce v Říčanech (2009–2013), rekonstrukce a pří stavba Café Korek v Klášterci nad Ohří (2013–2016), rekonstrukce Kina Egerie (2016–2017) tamtéž, přestavba domu čp. 1561 (2018–2021) na náměstí v Jirkově nebo park s kavárna v Běchovicích v Praze (2009) a kavárny s penzionem v Mnichově Hradišti (2017–2019). Principy propojování krajiny a architektury užívá i v návrzích rodinných domů v Trutnově (2013–2020), Řevnicích (2008–2010) a Perštějně (2013–2020). Z dalších realizací můžeme uvést bytový dům Pod Tyršovým vrchem v Praze 4 (2008–2011), rodinné domy v Kunicích (2003–2005) ve Velkých Popovicích (2009) a v Praze na Botanice

(2012–2013). Samostatnou část tvorby představují návrhy expozic DesignStory 2004–2006 v pavilonu A1 na brněnském výstavišti, Thonet Mundus (2010) a Moravské sklo (2010) v Moravské galerii v Brně nebo výstava Michael Thonet v Bystřici pod Hostýnem, realizovaná pro firmu TON a.s. (2011). Ještě za studia spoluzakládal webový portál ARCHiNET a byl autorem teoretických statí, v nichž se zaobíral širokým spektrem aspektů architektury jakožto fenoménu moderní doby. ARCHiNET se pak už jako sdružení podílel jakožto organizátor a tvůrce první z řady výběrových výstav designu na brněnském výstavišti Designstory 2004.

Přestavba domu v Jirkově

Centrum Na Fialce v Říčanech

LEONG-ŠKORNIČKOVÁ Jana

(7. 5. 1975 Sokolov)

botanička

maturantka z roku 1993

RNDr. Jana Leong-Škorničková, Ph.D. se již během studia na gymnáziu (maturita 1993) zabývala vědeckou činností v oblasti biologie. Roku 1993 postoupila do mezinárodního kola SOČ (projekt *Inhibiční účinky Alicinu na růst vyšších rostlin*), kde obsadila 3. místo v Evropě (Drážďany 1993). Poté vystudovala Přírodovědeckou fakultu UK v Praze (1993–1999) a v rámci následného doktorandského studia na katedře botaniky se věnovala čeleďi zázvorovitých rostlin. V dalších letech následovaly mnohdy mnohaměsíční vědecké expedice (Írán, Pákistán, Indie, Indonésie, Singapur, Vietnam, Laos, Kambodža atd.), roku 2001 se účastnila mezioborové expedice na Východní Kalimantan, kde se podílela na výrobě dokumentárního filmu České televize o životě kočovného pralesního kmene Punanů (*Bulungan – předběžná zpráva o konci světa*). Profesní sen se botaničce splnil roku 2002, kdy v pralesích v indickém Mizoramu objevila dosud nepopsaný druh kurkumy (čeleď zázvorovitých), který nazvala *Curcuma rubrobracteata*. Poté následovaly další nově objevené druhy kurkum, v současné době jich je výrazně přes dvacet + jeden nový rod, všechny tyto rostliny nesou za druhovým jménem

